

Postul e rânduit de Biserică, ca după o perioadă de subțiere a minții să se poată înțelege adevărurile fundamentale ale creștinismului : nașterea Rațiunii Divine (Logosul) în Om adevărat (cu postul Crăciunului înainte), Învierea din morți a Domnului – cheazășie a trupurilor înviate (cu postul Paștelui înainte), adevărurile fundamentale că omul este creat de Dumnezeu, că viața noastră e capabilă de îndumnezeire deoarece toți creștinii Îl avem pe Hristos contemporan cu noi iar prin Botez suntem îmbrăcați lăuntric cu Hristos, Care El face toată desăvârșirea noastră dincolo de marginile puterilor noastre.

Deci pentru trăirea creștinismului la nivelul sfaturilor, a sporirii de la chip la asemănare, trebuie smerenie și post și să nu umbli de capul tău.

(Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, Despre îndumnezeirea omului prin har)

Comentarii patristice la Evanghelia despre dregătorul bogat

Și L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?

(Luca 18, 18)

Auzind, Iisus i-a zis : Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie.

(Luca 18,25)

Boala de căpetenie a tânărului bogat despre care se vorbește în Evanghelie era că el se dedase din cap până în picioare, cu patimă, lăcomiei, iubirii de argint, și inima lui nu era milostivă, ci învârtoșată, neîmpreună-pătimitoare cu cei săraci; și L-a mințit pe Dumnezeu, Cunoscătorul inimilor, că a păzit din tinerețe toate poruncile: nu Îl iubea pe Dumnezeu, nu își iubea nici aproapele; se iubea doar pe sine, iubea să strângă și să adune... Vedea un om flămând – nu-i dădea de mâncare; vedea pe cineva fără haine – nu-l îmbrăca; îndeobște, vedea un nevoiaș și nu-l ajuta cu nimic. Iar acum, vezi tu, îi părea rău de averea agonisită, îl durea inima să o dea. Începea să se roage – se gândea la bani, nu la Dumnezeu. Îndeobște, numai la cele pământești se gândea, nu la cum să-L iubească mai fierbinte pe Dumnezeu și cum să își iubească mai fierbinte aproapele, cum să facă mai cu osârdie binele. Iar poruncile le împlinea doar la arătare, de ochii lumii.

O, suflete al meu ticăloase, fugi de asemenea fățarnicie!

(Sfântul Ioan de Kronstadt, Ultimele însemnări)

A nu da săracilor din averea ta, este a prăda. Poate că vă mirați de acest cuvânt, dar nu vă îndoiiți, căci tot ce avem noi, nu este proprietatea noastră, ci a Domnului Dumnezeu, ori în ce chip am primit-o. Dacă noi ajutăm cu ea pe cei nevoiași, vom dobândi prin aceasta mare binecuvântare; și de aceea ți-a dat ție Dumnezeu o avere mai mare, nu ca să o cheltuiești la necurăție, la beție, la îmbuibare, la haine scumpe și la alte moleșiri, ci ca să împărți la cei lipsiți.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Predici la duminici și sărbători)

Domnul l-a lăsat pe om să aleagă. Nu este om pe lume în fața căruia să nu se deschidă două drumuri: al mântuirii și al pierzaniei. În aceasta stă toată libertatea omului. Bogăția poate mântui un om, și îl poate pierde, după cum și sărăcia poate mântui sau duce pe cineva la pierzare.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Predici)